

Rjøbenhavn (Krieger) Finantsminister; jeg nævner særlig Justitsministeren og Finantsministeren, fordi den tidligere Laler særlig har peget paa den nuværende Regjerings Justitsminister og Finantsminister — af denne Regjering aabnedes Forhandlingerne med, at Conseilspresidenten oplæste en Erklæring, hvori det udtales, at naar Folkethingets Flertal nægter Finantslovens grundlovmæssige Behandling, saa stiller dette Flertal sig selv udenfor Forhandlingerne. Jeg skjønner ikke rettere, end at dette ogsaa er og vil blive Tilfældet, og det er mig ikke i nogen Maade klart, hvad man egentlig tænker sig, at opnaa og vinde ved dette Skridt. Dette blev jo i Grunden ogsaa udtalt af det ærede Medlem for Rjøbenhavns 7de Valgtreds (C. Hage), som selv udtalte, at han ikke saa, hvad dette vilde kunne føre til. En lignende Udtalelse fremkom for 12 Aar siden fra et daværende Medlem af dette Thing, S. A. Hansen, som ligeledes, da han blev spurgt om, hvorledes Sagerne vilde staa til 1te April, svarede, at han ikke vilde bryde sit Hoved med at tænke saa langt ud i Fremtiden, men det varede ikke ret mange Maaneder, før det samme Medlem erklærede, at det var en Feil, der var begaaet, og at man ikke vilde gjentage dette. Nu gjentager Folkethinget den paa ny, og jeg frygter for, at Virkningen deraf ikke vil være den at høre Folkethingets Anseelse og Indflydelse. Det ærede Medlem, som foreslog at nægte Overgangen til 2den Behandling, anførte egentlig kun een Grund dertil; thi han sagde, at han ikke vilde særlig paa beraabe sig det foreliggende Finantslovsforlags reelle Indhold — Noget, der heller ikke forekommer mig at kunne begrunde et saadant Skridt, da det jo staa i Thingets Magt at forandre dette Indhold ved den følgende Behandling — men han sagde, at en Forhandling om Finantsloven med den nuværende Regjering vilde kun blive en Skinforhandling. Dette Ord „en Skinforhandling“ forekommer mig at kunne forstås paa to Maader. Der kunde derved tænkes paa en Forhandling, hvorved dette Thing besluttede sig til at give Finantsloven et saadant Indhold, at det bestemt kunde forudsættes, at den derved blev uantagelig for det andet Thing, for derigjennem at fremtvinge en provisorisk Finantslov. Dette kunde man betegne som en Skinforhandling. Jeg antager ikke, at det er i denne Betydning, at det ærede Medlem har brugt Ordet, men saa ser jeg ikke rettere, end at der kun er en anden Betydning tilbage, nemlig, at man betegner som Skinforhandling enhver Forhandling om Lovforslaget, ved hvilket

Folkethinget ikke kan ensidig ved sin Beslutning give det dets endelige Skikkelse, men i saa Tilfælde bliver parlamentarisk Forhandling en Skinforhandling, thi det er netop en parlamentarisk Behandlings Op-gave at tilvejebringe Overensstemmelse mellem de forskjellige Faktorer af Lovgivningsmagten, og deraf følger, at der paa ethvert Stadium maa tages fornødent Hensyn til det andet Things Hændte eller formodede Anskuelse, naar man ønsker at komme til et endeligt Resultat. Det slaar saaledes for mig, at det, det nu nærmest gjælder om for dette Thing, vil være at stræbe at føre os tilbage i regelmæssige Tilstande. Det ærede Medlem udtalte, at vilde vi bevare vor grundlovmæssige Ret, gjaldt det om at reise Modstand imod denne Regjering. Jeg tror, at vilde vi bevare vor grundlovmæssige Ret, gjælder det først og fremmest om, at vi benytte den grundlovmæssige Ret indenfor Grundlovens Tanke, og det forekommer mig derfor, at det Skridt, som Folkethinget har gjort ved at gennemføre den saakaldte Visnepolitik, i Virkeligheden har været et meget ulloft Skridt, netop tilfaldet til at svække Thingets grundlovmæssige Ret, og at naar man nu gaar et Skridt videre og bringer den samme Politik til Anvendelse ogsaa paa Finantsloven, vil man i Virkeligheden kun yderligere opgive sin grundlovmæssige Ret. Dette kan ganske sikkert netop fra Folkethingets Standpunkt ikke være klogt og forstandigt. Det ærede Medlem anerkjendte, at de tre Lovgivningsfaktorer hjer for sig have absolut Veto, men naar vi blot se paa det absolute Veto, komme vi ganske vist til det blotte Intet. Hvad det gjælder om, og hvad der er Hovedsagen, er, at de tre Lovgivningsfaktorer endelig komme overens om at føre Noget igjennem; uden dette vil enhver af dem i Virkeligheden trods sit absolute Veto synke ned til et Intet. Men naar det ærede Medlem erkjender, at de andre Lovgivningsfaktorer have samme Ret ved Lovs Behandling som Folkethinget, ser jeg heller ikke rettere, end at det havde været rigtigt og klogt, om man i Fjor under Finantslovens Behandling havde erkjendt, at det var nødvendigt, naar der skulde komme en regelmæssig Finantslov til Stede, at opnaa en saadan Overenskomst mellem de to Thing. Folkethinget har ingen Magt til at tvinge det andet Thing til at vedtage en hvilken som helst Lov, heller ikke Finantsloven, i den Skikkelse, som dette Thing finder hensigtsmæssig, og det var derfor let at forudsæ, at naar det andet Thing havde en bestemt afvigende Opfattelse af, hvilket